

vil man se, at der i Folketingsforslaget er tilføjet en Bestemmelse om, at Loven skal revideres om 5 Aar. Denne Bestemmelse er ligeledes optagen i dette Forslag, og der ligger deri en Garanti for, at den mindre udviklede Kendskab, man har til Anvendeligheden af baade Nutidens og Fremtidens Sammenpressning af Luftarter, naar Loven nu skulde blive vedtagen, vil kunne suppleres til den Tid, og at man saaledes vil være i Stand til at bøde paa, hvad der maaske mangler i det foreliggende Forslag. — Naar man sammenholder Forslaget med de tidligere, vil man maaske blive forundret over, at det indeholder 14 Paragraffer, altsaa en Del flere end oprindelig; men det ligger ganske simpelt i, at den højtærede Minister har fundet det hensigtsmæssigt at overføre 3—4 Paragraffer fra de bestaaende Love om Tilsyn med Dampmaskiner og Dampkedler til dette Lovforslag, saaledes at man deri har en ved Lov alt tidligere vedtagen Hjemmel for den Fremgangsmaade, der skal benyttes. Jeg skal ikke trætte Tinget ved at opholde mig ved nogen som helst Enkelt-hed. Jeg har her antydet i store Træk, hvad det drejer sig om, og jeg finder dette Mæglingsforslag saa godt, at jeg haaber, at det skal lykkes paa Basis deraf ved gensidig Imødekommen at naa til et tilfredsstillende Resultat paa dette Omraade, hvor der utvivlsomt kræves en Lovgivning, da de sammenpressede Luftarter efterhaanden blive af mere og mere farlig Beskaffenhed, saa at baade Rigsdagen og Regeringen have den Pligt over for Offentligheden at værne imod de Farer for Liv og Lemmer, som Mennesker ere udsatte for ved Tilvirkningen og Anvendelsen af disse Luftarter.

Justitsministeren (Goos): Til den sagkyndige Udtalelse, der nu blev fremsat, har jeg ikke noget at føje. Jeg skal kun bekræfte, at man fra Ministeriets Side har søgt saa meget som muligt at imødekomme de Ønsker, som ere fremkomne i Folketinget, men naturligvis ikke i noget videre Omfang end foreneligt med og forsvarligt over for det tilsigtede Øjemed. Det er derfor rigtigt, at Forslaget kan betegnes som et Mæglingsforslag. Yderligere Forhandlinger om Enkeltheder ville naturlig kunne henvises til Udvalget, hvis der maatte blive nedsat et saadant.

Da ikke flere ønskede at udtale sig, sluttedes Forhandlingen.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling

vedtoges uden formelig Afstemning.

Carstensen: Jeg skal tillade mig at henstille til det høje Ting, at der nedsættes et Udvalg paa 9 Medlemmer, og jeg skal tilføje, at jeg fremsætter dette Forslag i den udtrykkelige Hensigt, at der skal arbejdes hurtigt paa Sagen.

Uden Forhandling og Afstemning ansaas dette Forslag for vedtaget.

Formanden: Hermed er Dagsordenen udtømt.

Uden for Dagsordenen skal jeg saa give Ordet til den højtærede Minister for offentlige Arbejder, for at han her i Tinget kan fremsætte det Forslag til Lov om Ændring i Lov Nr. 62 af 24de April 1896 om Statsbanetaksterne m. m., som han har bebudet at ville fremsætte.

Ministeren for offentlige Arbejder (Jvul-Rysensteen): Det Lovforslag, som jeg efter allerhøjeste Bemyndigelse har den Ære at fremsætte for det høje Ting, gaar ud paa at forhøje Statsbanetaksterne. Det har vist sig, at den Ordning, der blev truffen i 1896, for saa vidt har ramt, hvad man vilde, som den har forøget Trafikken i meget betydelig Grad, men det har samtidig vist sig, at Udgifterne derved ere stegne i forholdsvis endnu betydeligere Grad, saaledes at Statsbanerne nu arbejde med et meget mindre Overskud med de lave Takster og den stærkere Trafik end tidligere med de høje Takster og den mindre Trafik. Overskuddet er nu saa lavt, at det af Hensyn til Statskassen ikke gaar an at blive ved længere. Ærede Medlemmer ville maaske straks sige, at der sidder jo for Øjeblikket en Kommission til at tage dette Spørgsmaal under Overvejelse, men jeg kan dertil svare, at Kommissionens højtærede Formand har sagt mig, at det var umuligt at faa hele Spørgsmaalet afgjort i Aar, og henstillet, om jeg ikke kunde give Kommissionen Respit et Aar endnu og altsaa vente saa længe. Dette forekommer mig ikke at være rigtigt af Hensyn til Statskassens Tarv, og et eller andet maa der ske, idet den sidste Paragraf i Loven af 1896 udtrykkelig udtaler, at Lovens Gyldighed ophører den 1ste